

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Pâinea celor mici

După o „Săptămână națională de apostolat catehetic”, frații italieni s'au prezentat Duminecă, la 23 crt., într'un imposant număr Sfântului Părinte dela Roma. Acesta i-a primit în audiență specială, rostindu-le o cuvântare de clasică frumusețe, pe care, deși o cunoaștem numai în resumat, ținem să o facem cunoscută și cetitorilor noștri. Mai ales că se apropie noul an școlar, când fie care preot trebuie să aplice, la școala din parohia sa, principiile luminoase, preconizate de Preafericitul nostru Părinte.

„Apostolatul catehetic”, a spus Papa, sunt două cuvinte ce se completează. Cei dintâi cateheți au fost înșiși apostolii; iar cel dintâiu catehism, evanghelia. Chiar dacă forma propovăduirii apostolice n'a fost cea catehetică, ficută mai târziu, mai ales nu cea de astăzi care vrea să facă accesibilă învățătura lui Hristos omului zilelor noastre, fondul ei a fost de bună seamă același.

Catehismul de astăzi are comun cu propovădania apostolilor nu numai fondul de idei, ci și menirea sau destinația. Atât unul cât și cealaltă are să împărtășească ascultătorilor elementele substanțiale și principale ale religiei, potrivit poruncii Mântuitorului „Mergând învățați”. Apoi atât unul cât și cealaltă e nu numai teorie ci și practică. Religia creștină nu e pură doctrină filosofică, nu e o teosofie oarecare, ci o nouă orânduire a vieții; a întregii vieți omenești în toate raporturile ei cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu aproapele. Acesta e sensul cuvintelor adăugate de Mântuitorul la cele de mai sus: „și învățându-i să păzească toate câte am poruncit vouă”.

Ce bine a înțeles gândul acesta al Domnului Hristos scriitorul italian Alessandro Manzoni care a spus că Biserica trebuie să fie stăpâna moralei omenești. Iată ceea ce trebuie să piardă nici când din vedere instrucția catehetică. Tot ce se predă ca învățatură teoretică trebuie să-și afle imediat corespondentul său practic în viața de toate zilele. Acesta a fost scopul venirii Răscumprătorului: „Eu am venit ca viața să aibă și mai multă să aibă!”

De aceea observă cu atâta temei Marele Pontif că nu poate fi vorba de acțiune catolică unde nu este instrucțiune catehetică serioasă. Aceasta e condiția sine qua non a celei dintâi. Copilul nu poate alerga înainte de a fi învățat să meargă și nu va ști merge înainte de a sta copăcel și a păși binișor sprijinit de alții. Dacă doctrina teoretică a religiei creștine nu duce la sfințirea sufletelor, ce folos de ea? Ce folos chiar de prea scumpul sânge vărsat pentru noi cu atâta prisosință de Răscumprătorul? Iată pentru ce recomandă Papa de încheiere mai presus de toate apostolatul pildei bune al catehetului. Aceasta e școala catehetică cea mai deplind. Sfințirea personală e condiția indispensabilă a sfințirii altora. Precum nu poate lumina decât cel luminat, așa nu poate trezi dor de sfințenie în alții decât cel ce însuși este sfânt. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca, văzând oamenii faptele voastre cele bune, să preamdrească pe Tatăl din ceruri”. „Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru desăvârșit este!”

Sublime cuvinte! Să luăm aminte!

Ion Ceparu

Ceasuri sfinte

— Gânduri și reflexii din prilejul exercițiilor spirituale —

de Pr. IOAN RINEA

An de an, în plin miez de vară, când ușile tuturor școlilor stau încă zăvorâte, se deschid larg porțile seminarului teologic să primească între zidurile sale bătrâne oaspeți vechi, cu drag așteptați. Și cine sunt acești oaspeți, cari vin în păcuri din toate părțile în seminar astăzi, când toată lumea fuge dela oraș la țară, la mare sau la munte, căutând recreație și distracții?

Priviți-i numai! Nu sunt studenții teologi, de a căror veselă și exuberantă tinerețe freamătă așa de viu încăperile Seminarului. Nu; cei ce vin acum între zidurile tăcute sunt foștii alumnii de ieri și de alaltăieri ai Seminarului, ei se reîntorc acum la sânul vechii Alma Mater, de cari îi leagă amintirile neșterse ale tinereții lor petrecute aici, ca oameni în deplina vigoare a puterii lor, ori cu zilele plecate în spre amurgul vieții, cu tamplele căzute de zăpada iernilor ce au trecut peste capetele lor și cu fețele arse de soare și brăzdate de grelele lupte date piept la piept cu adversitățile vieții. Au plecat odinioară tineri entuziasmați și se întorc acum oameni formați, ori bătrâni așezați, domoli și cumiți. Au plecat în lume plini de încredere în forțele lor, iar acum se reîntorc de pe frontul luptelor vieții spirituale oboșiți, ori chiar răniți mortal. Și vin acești căpitani ai armatei creștine la lazaretul de pansare a ranelor sufletesti, ce le-au primit; vin de pe diferitele fronturi ale luptelor duhovnicești spre această primitoare „casă de oaspeți”, unde pe rănile lor se toarnă untul de lemn al tămăduirii și vinul întremător și încurajator spre nolle lupte ce-i așteaptă; și vin cu zor căci luptele lor sunt mai grele ca luptele ce le dau alții cu sabia și cu tunurile, cu tancurile și cu avioanele, fiindcă ei luptă să biruiască externul vrăjmaș ce sălășluște în noi înșine: omul trupesc, ca eliberați din cătușile poftelor ochiului și ale trupului, precum și cele ale trufliei sufletului să se poată apropia ei înșiși și să poată duce și pe alții la Isus Hristos.

Untul de lemn cel tămăduitor al „casei de oaspeți” ce ne adăpostește: liniștea contemplativă, iar vinul tonic al reînvierii și al renașterii este: cuvântul viu.

1. Fiii lumii fug de liniștea singurătății; sunt dușmanii declarați ai izolării și ai gândirii meditative. Rarile glasuri tainice ce răzbat din când în când sub adâncimile subconștientului la suprafața conștiinței, se silesc să le înăbușe îndată în sgomotul asurzitor al petrecerilor celor mai rafinate, ucigând astfel în fașe glasul conștiinței ce-l turbură. Dar recreațiile și distracțiile lumești sunt moarte vieții sufletești și a căpitaniilor oastei Domnu-

lui. Și din contră, atmosfera prielnică în care înmuguresc și cresc aspirațiile ideale ale vieții veșnice, pământul fecund în care își pot înfige în adâncimi rădăcinile lor trainice acele nizuinți nobile și superioare ale sufletului omnesc, rămâne în veci cufundarea ta în tine însuși în liniștea desăvârșită a refugiului din lume, în izolare. Toate lucrurile mari de esența spirituală iau ființă, departe de sgomotul asurzitor al asprelor lupte pentru viață: cugețatori mari, artiști geniali și savanții cu renume mondial au trăit și au creat opere nemuritoare numai în liniștea retragerii și în pacea coboririi în sine însuși. Numai în binecuvântata liniște a singurătății izbutește și sufletul omnesc să se regăsească pe sine însuși, să afle și pe Dumnezeu și să-l audă glasul Lui.

2. Vinul reînvoierii e cuvântul viu al Părintelui călugăr exercitant. Numai glasul acesta singur despică solemn liniștea profundă ce sălășluște sub bolțile largi arcuite ale catedralei. Glasul său are modulări perfecte și ritmice, iar cuvintele lui se înșiră în fraze bineînchegate, cari ne desvăluiesc cutremătoarele adevăruri veșnice ale lui Isus Hristos în toată puterea lor elementară. Cuvintele sunt ca o sabie ascuțită ce taie și curăță șgura materiei de pe suflete, ca ele să se poată ridica purificate sus pe culmile adevăratei vieți trăite în Hristos, sunt asemenea unei raze de lumină ce răzbate în camera închisă a sufletelor noastre, ca aceasta rază să arete ochilor noștri umeziți firicelele de pulbere, pe cari până acum nu le-am observat.

Mare este, intrădevăr, a cuvântului evocatoare putere! Pe dinaintea ochilor noștri sufletești defilează pe rând jalnica icoană a bisericii dărăpănate, în chipul căreia ne întrezărim pe noi înșine, amăgitoarele chemări ale lumii, sublima chemare și demnitate a statului preoțesc, și vrednicia preotului bun, care întrece cu mult chiar și vrednicia și puterea puterilor îngerești. Și ne e dat să înțelegem, pe de altă parte, grozăvia păcatului, care e răsvărlirea robului împotriva stăpânului și trădarea fiului împotriva părintelui. Ce folos vei avea, dacă ai dobândi lumea întreagă și-ți vei pierde sufletul tău? Mântuește-ți deci, sufletul tău și mântuește prin aceasta și sufletele încredințate griji tale! Sufletele lor din mâinilor tale le voi cere!

Simțim, cu adevărat, marea greutate a răspunderii ce apasă strivitor umerii noștri slabi. Mărturisim și noi cu scriitorul Canonului Ingerului; „Materia avându-o de mamă, tina de tată și de strămoș jărăna, prin înrudire cu acestea nencetat la pământ căutăm”, dar, pe

de altă parte, simțim și aceea că „toate le putem prin Cel ce ne întărește”. Ce vom face, deci? Vom zice și noi cu fiul cel răscălat: „Scula-mă-volu și mă volu duce la Tatăl meu!” Și printr-o sforțare eroică, urmând pilda aceluia, mă volu smulge din lațul legăturilor greșelilor și mă volu duce în brațele Celui ce ne așteaptă cu bucurie! —

Ceasurile petrecute în „casa de oaspeți” a Seminarului ne-au refăcut sufletește, ne-au ridicat din nou moralul și acum plecăm iară, cu noul puteri, pe frontul luptelor spirituale să luptăm sub steagul glorios, sub care ne am înrolat.

Și, dacă scriitoarea Bucura Dumbravă a numit „ceasuri sfinte” clipele de înalte bucurii și emoții sufletești ce le-a trăit sub vraja artei, nu vor fi, oare, cu adevărat „ceasuri sfinte” clipele, în care s'a săvârșit minunea renașterii noastre sufletești, în cursul acestor exerciții spirituale?

În clipele celei mai curate bucurii ce ni e dat să gustăm, a bucuriei renașterii sufletești, un mângăietor gând ni-se coboară în suflete, acela că și masselor largi a poporului nostru li-s'a dat să aibă parte de asemuitoră neuitată bucurii cu ocaziunea misiunilor ce se țin tot cu mai multă râvnă în toate părțile provinciei noastre bisericesti. Dar nu ne putem tălnui gândul că bucuria noastră nu-i deplină. Și nu poate fi deplină, căci din potirul acestor fericitoare bucurii și mulțumiri sufletești nu s'a împărțit până acum o parte a fraților noștri: intelectuali. Ori, poate în mai mare măsură decât simplii noștri credincioși dela sate, tocmai sufletele acestor intelectuali, domni și doamne, au și duc lipsa acelei răcoritoare rouă cerești, ce o pot revărsa asupra sufletelor arse de seceta unei civilizații unilaterale, numai ceasurile sfinte ale exercițiilor religioase. — Fie, deci, bucuria noastră deplină: Să avem cât mai curând exerciții religioase și pentru intelectuali!

Zile de praznic la Bixad. Sărbătorile de peste vară sunt tot atâtea ocazii, pentru poporul credincios din regiunea nordică a Ardealului, să-și caute primenirea sufletului

la Mănăstirea părinților noștri baziliani dela Bixad. Incepând cu luna Mai, Duminică de Duminică sosesc pelerinii din diferite părți, împacându-și foamea și setea sufletului lor.

În deosebi însă la Sâmpetru — când presidează Arhierul — la Santa Maria mare și la cea Mică, iau parte credincioșii în număr foarte mare. Numeroși sunt însă și pelerinii dela Schimbarea la față și ziua Crucii. Anul acesta de sărbătoarea Adormirii Preacuratei, au participat peste 10.000 credincioși. Dovadă e numărul exact al celor cuminecați, de obicei o treime din participanți: 3409 inși. Preoții confesarii au avut o muncă destul de grea. S'au rostit în total șase predici, și s'au săvârșit toate funcțiunile sacre obișnuite la pelerinaj.

Un eveniment a adus în mare agitație întreagă mulțimea pelerinilor. Un copil rachitic în vrâstă de cinci ani, Ioan Varna, din Bărsăul de jos, care de când s'a născut nu a umblat pe picioarele sale, ci a zăcut în continuu, și a fost îngrijit ca un neputincios de către părinții lui, la mănăstire, după sărutarea icoanei Preacuratei, a început a umbla în văzul tuturor. Băiatul, din acea clipă, nu a mai putut fi lăsat liber în mulțime ci a trebuit adăpostit în alte părți ale Mănăstirii, unde mulțimea nu putea să ajungă la dânsul.

Mărire lui Dumnezeu pentru toate.

Bine ai venit!

— De sosirea noului Nunțiu Apostolic —

Plecat din stațiunea romană Termini, unde a fost însoțit de o seamă de notabilități ale diferitelor dicasterii eclesiastice din Cetatea Vaticanului, noul Nunțiu Apostolic pentru țara noastră, Mons. Valerio Valeri, a sosit deja în Capitală și a luat în primire postul rămas vacant în urma urcării Mons. Angelo M. Dolci la cinstea de cardinal. La hotarele țării, noul venit a fost întâmpinat și binevenat cu căldură de o seamă de bisericani catolici. La fel a fost primit și în Timișoara, Lugoj și în alte puncte ale drumului spre București.

Noul nunțiu e una din figurile cele mai

alese ale diplomației vaticane. — S'a născut la 7 Noemvrie 1883 în Santa Fiore din Lombardia. Talna preoției a primit-o în 1907, după strălucite studii filozofice, teologice și de drept. Are patru doctorate: în filozofie, teologie, dreptul canonic și cel civil. O vreme a fost profesor de teologie în seminarul central din Fano, eparhia Citta della Pieve. Aci a propus dogmatica, pentruca în scurtă vreme să treacă la „Apolinaris” în Roma (1909) ca profesor de drept public. Pornirile sufletului său, și callitățile alese de cari a dat dovadă, îl mână însă într'altă ogașă a vieții, mai agitată, în contact mai apropiat cu viața de toate zilele. Așa se face că nu mult timp după aceasta îl întâlnim minutant la secretariatul Congregației Afacerilor Bisericești Extraordinare.

Și cu aceasta calea spre tot mai înalte demnități și mai grele răspunderi îi e deschisă. Jurist valoros și om al muncii întrepide, în 1921 e auditor la nunțiatul din Paris, iar la 1927 e numit delegat apostolic pentru Egipt și Arabia. Tot atunci e consacrat episcop de cardinalul Sbarretti, cu titlul de Efes. Și nu se implinesc doi ani și e designat și întărit delegat apostolic și pentru Ierusalim, Palestina și Transjordania. Asta se întâmplă în 11 Martie 1929. Peste trei zile, noul titular își ocupa postul din Cetatea Pătimirilor Domnului, având de-acum înainte două sedii: una la Cairo și alta la Ierusalim, și purtând grijă și Abisinei catolice. Numirea de Nunțiu Apostolic pentru România l-a aflat în Cetatea lui David.

Și acum iată-l la slujbă, în noua sa însărcinare. Svelt, deschis la vorbă și la inimă; scăpărător de inteligență, cu o față ovală încadrată într'o barbă ce dă întregii sale figuri o trăsătură specială de eleganță sobră, întregită de minune de ochelarii prinși în aur; cu o vastă experiență diplomatică și bogată cunoștință de oameni, suntem siguri că va duce la îndeplinire sarcina grea ce i-a fost impusă de Acela, în numele căruia a venit pe aceste meleaguri. — Fie bine venit, și certul să-i binecuvinteze toți pașii, vorbele și faptele!

Foia „Unirii”

Hristos la Roma

2) de Giovanni Papini

3.

Dacă Ierusalimul și Roma sunt, în planul mistic, aproape de o potrivă, de o asemănare misterioasă voită de sus, și întocmite de vecl să-și răspândească duhul lor pentru alcătuirea unității catolicismului, pentruce venirea lui Hristos n'a fost vestită celei de al doilea ca celui dintâi?

Noi știm, prin hiarul credinței și dovada lecturilor, că poporul Legii fu și poporul Făgăduinței.

În mai multe rânduri i s'a atras luarea aminte că opera Răscumpărării, punctul central al istoriei lumii, se pregătia și avea să se îndeplinească.

Aceste prevestiri dumnezeiești erau de două feluri: Figuri și Profeți.

Nu e nevoie să ne oprim la profeți. Voiu aminti însă că se chiamă Figuri acei oameni al Vechilului Testament cari, prin anume parte a vieții sau a sufletului lor, prefigurau, mai tâlnuit sau mai vădit, pe Hristos care avea să vie. Sunt, cu un cuvânt, umbre omenești care vestesc persoana umană și divină în același timp; precursori, de multeori fără să-și dea

seama, al Celui ce vine pentru a împlini făgăduinși repetate.

E o figură a lui Hristos, de exemplu, Abel cel nevinovat ucis de fratele său; Isac cel amenințat să fie jertfit de tatăl său; Melchisedec, regele Salimului, care aduse jertfă de pâine și vin; Iosif cel vândut ca sclav care milui pe vânzătorii; Moise care liberă poporul său din chinurile robiei și a adus tablele legii când acest popor rătăcea în pustie; regele David care vesti venirea Mântuitorului în cântările sale și e strămoșul trupesc direct al lui Isus; Iona care rămase trei zile închis în pân-tecele peștelui, cași Isus trei zile în mormânt; profetul Ieremia care fu batjocorit și prigonit de însuș poporul său, prevestind mai lămurit decât alții Testamentul Nou.

Dacă la aceste figuri adăogim profețiile care, timp de atâtea veacuri, dela Moise până la Ioan Botezătorul, au descris înainte de venire, pe Cel viitor, trebuie să recunoaștem că nici un popor n'a fost mai bine vestit ca poporul Evreu. Și cu bună dreptate: pentruca Dumnezeu îl alesese în persoana lui Avram ca neamul cel ales între toate câte se aflau pe pământ, și-l mântuise și pedepsise, îl iubise și afurisise ca pe al său.

Și Dumnezeu vrea ca anume din acest neam lovit și necredincios să se nască Fiul său: cea din urmă și cea mai mare dovadă a parțialității sale faimice. În același chip cum Dumnezeu voi să se arate ca muncitor sărac

și om al durerilor, așa voi să se nască, pentruca să fie deplină răscumpărarea și mai mare vrednicia credinței, dintr'un popor din cele mai sărace și nefericite ce au fost pe lume, din acela care s'ar putea numi poporul durerilor.

Dar, dacă în economia Proniei cerești Roma era necesară cași Ierusalimul și chiar, după venire, Roma trebuia să se ridice asupra Ierusalimului, e oare posibil ca Dumnezeu să nu fi prevestit pe Romani, cum îi prevestise pe Evrei?

Înainte de Răscumpărare, Ierusalimul are întâietate. În Ierusalim moare și învlază însuși Dumnezeu. Dar Dumnezeu știa, și nu lipsesc dovezile din Evanghelie, că Ierusalimul l-a nesocotit și respins.

Și de fapt, dela venirea lui Petru și Pavel la Roma până în zilele noastre, cumpăna se schimbă și Roma are întâietate.

Dacă ne gândim că prevestirile făcute Evreilor au trebuit să fie foarte stăruitoare și număroase, pentruca cu atât mai îndreptățită să fie osânda și pedeapsa, nu ne putem închipui, socotind înțelepciunea și dreptatea Tatălui, să nu fi făcut vre-o prevestire și Romei. Aceste înștiințări vor fi fost mai întunecate și mai puține — dar netăgăduit au fost.

N'are a face că nu sunt încă toate recunoscute: și pentru istorie se pot repeta cuvintele lui Hamlet către Horafi: „Sunt multe lucruri, în cer și pe pământ, pe care filosofia voastră nici nu le bănuiește”.

„Pax Romana“ la Luxemburg. Organizația internațională a studenților catolice și-a ținut în acest an congresul anual al XIII-lea în Luxemburg, din 5—11 August c. Au participat la el 60 studenți universitari englezi, 25 olandezi, 4 ucrainieni, 9 slovaci, 3 unguri, 1 austriac, 1 lituan, 4 irlandezi, 15 germani, 55 francezi, 1 malalez, 150 luxemburgieni și trimișii asociațiilor nordamericane Catholic School Associated Press și Catholic School Editor. Alte notabilități prezente: episcopul cetății, ministrul de stat și o mulțime de invitați.

Deschiderea solemnă a congresului s'a făcut după sf. liturghie din catedrală. Cuvântul dîntău îl are d. Schaus, președintele Asociației. S'au tratat în aceste zile de frățești schimburi de vederi o seamă de probleme dintre cele mai interesante și actuale. Așa: falimentul socialismului și capitalismului; chemarea intelectuală și socială a studentului în drept care a fost Friederic Ozanam, pildă vrednică de urmat din partea studenților în drept de azi; posibilitățile de realizare în cadrele vieții sociale a enciclicelor Rerum Novarum și Quadragesimo anno; metodele de acțiune socială a studenților catolici; organizarea operelor de caritate publică; formația tehnică a asistenței sociale; datorințele sociale ale juristului și avocatului catolic; raporturile dintre capital și muncă, privite prin prisma Evangheliei; apostolatul profesional al medicului, și alte teme tot așa de captivante și de interes practic, imediat.

Ideea călăuzitoare a tuturor conferințelor și debaterilor a fost una și aceeași, privită sub alt și alt unghi: Trebuie realizată pe toată linia și în toate lucrările, mici și mari, concepția catolică. Inceputul este a se face cu ambianța universitară. Deacolo apoi se va răspândi acest suflu de însănătoșire și viçoare în toate straturile societății.

Pilduitoare manifestare de credință. Se știe că în comunele județului Caraș mortalitatea este mai mare iar natalitatea mai mică decât în ori care județ al țării; se poate convinge oricine că bisericile, în Dumineci și sărbători de rând sunt cercetate doar de câțiva moși și câteva babe cu spatele gârbovit de

Istoria, până aci, a fost prada cocoșărilor cari credeau că totul se reduce la cronologie și la documentele arhivelor, sau a ajuns pe mâna maniacilor atei, cari au văzut în ea numai cadrele abstracte ale născocirilor lor ambițioase.

Dar dacă cineva, reluând cu râvnă și pricepere tradiția Sfântului Augustin și a lui Bossuet, ar ști talmăci istoria tuturor popoarelor la lumina sigură a revelației, cred că s'ar descoperi minunate corespondențe de fapte și de figuri care ar spori, dacă poate fi sporită, certitudinea noastră despre neîntrerupta intervenție dumnezească în cele omenesti, și ar oferi, în tot chipul, o dovadă pozitivă și neînfrântă despre credința noastră, încât să înduplecăm și pe cei ce n'au credință.

Înainte cu aproape 70 de ani, Ernest Renan afirma că cercetările istorice însemnau sfârșitul religiilor, mai cu seamă al celei creștine.

Și, de fapt, de multă vreme, tăgăduitorii ne sfidează pe tărâmul istoriei.

Să primim totuși sfidarea: am foarte mare nădejde că, mai cu seamă dela istoria reconstruită și dezvoltată în duh catolic, vor veni mărturiile prețioase și inspirate pentru apologetică viitorului.

Trad. Ioan Georgescu

anilor bătrânești, iar lucrul câmpului, pe-aci, nu cedează loc odihnei și rugăciunii nici în ziua Domnului. Se știe că în acest colț desmlerdat al țării, lumea se crede bogată, deșteaptă, „fruncea“, mândră pe coruri și fanfarele ce le are, dar trebuie să recunoaștem, că sunt și buni ascultători ai propoveditorilor lui Anticrist.

Dar iată, că poporul, care crede că bogăția și gospodăriile întinse, petrecerile în post etc. sunt acajuns pentru a înlocui pe Dumnezeu, e rășinat de un neam mai cult, mai bogat, mai gospodar și dela care — să fim sinceri — și Bănățenii au învățat lucrurile bune din domeniul agriculturii. Vre-o 5000 de șvabi din Vârșăf, trec granița pe la Vărădie în ziua de 14 August, pentru ca să-și continue drumul în procesiune, până la mănăstirea Maicii Domnului din Ciclova, nu departe de reședința județului Caraș. — Pelerinii, după o călătorie de 25 Km. sosesc în com. Vărădia, seara după orele 9, când credincioșii bisericii unite ascultau sfârșitul obicnuitului Paraclis din postul sfintei Marii. N'am ieșit bine din biserică și satul numai ce răsună de cântecele mariane ale pelerinilor veniți pe picioare, în frunte cu abatele paroh Endress, om în vârstă de 65 de ani. În urma grupului pedestru, vre-o 48 de care lungi, încărcate de credincioși catolici-latini, umplură piața și străzile principale ale comunii. După care bătrânul preot intră în biserică gr.-cat. și dă binecuvântare euharistică mulțimii, care nu mai încăpea în sfântul lăcaș ci în genunchia în curtea bisericii. Solemnitatea binecuvântării și liniștea credincioșilor latini, a străbătut adânc sufletele sătenilor noștri, atrași întâi mai mult de curiositate.

Părintele Endress a fost invitatul parohului V. Albu, iar procesionarii ceilalți odihneau sub ceriul liber, înstelat și ținut de Dumnezeu în deplină limpezime. Popasul a fost scurt, de vre-o două ore, căci mai sunt vre-o 22 de Km. de făcut și încă de cel mai mulți pe picioare.

Un puternic „Gelobt sel Jesus Christus“ întâmpină pe preot, care ținând crucea în mână, trece înainte, răspunzând: „in der Ewigkeit, Amen“; credincioșii refac convoiul, procesiunea începe, cântările răsună cu o însufiețire de nedescris. Dangățul clopotelor amestecându-se cu imnurile de laudă și luminile aprinse după miezul nopții, ne făceau impresia că trăim noaptea sfintei Invierii.

A înviat credința Unde? La Nemți? Nu, căci acolo vie a fost, decând îl știm. Evlavia lor n'a tras-o nimeni la îndoială. Dar am văzut în momentul binecuvântării euharistice, că parcă un suflu divin a spulberat cenușa de pe jarul evlaviei ce ardea cu foc, odinioară, în sufletul Românului din acest colț de țară fermecat.

Procesiunea nu-i însoțită numai de sunetul metallic a clopotelor; zeci de capete se ivesc în ferestre și pe frunțile lor se însemnează începutul sfintei cruci. Sus să avem inimile! (prof. Gh. Vellicu).

Adunarea generală a „Astrel“. În acest an se va ținea la Brașov, în zilele de 8, 9 și 10 Septembrie. Programul zilelor de adunare va fi distribuit participanților prin biroul de incartiruire la sosirea în localitate. Toți participanții se vor bucura de 50 procente reducere pe c. f. r. Certificatele de călătorie le va da biroul de incartiruire, căruia sunt a i-se face anunțările de participare până cel mai târziu la 2 Septembrie. Adresa: Emil Socaciu, secretar general al municipiului Brașov, str. Prundului 25. Alte informațiuni, se cer și se capătă dela „Astra“, Brașov, Bulev. Regele Ferdinand 14.

Știri mărunte

Nouii levii. Dintre câți au cerut să fie primiți la sf. teologie, — mulți la număr, — au fost aleși și primiți următorii zece: Victor Crișan, Gheorghe Vicol, Grigore Lechinșan, Vasile Bogdan, Marian Boian, Gheorghe Stănea, Alexandru Todea, Virgil Cucuiu, A. Betea și V. Boar. Asupra primirii sau neprimirii încă a unui concurent a rămas să se decidă ulterior.

Mâna Domnului. Agenția „Rador“ aduce știrea că, la solemnitățile pelerinajului național francez dela Lourdes din acest an, a asistat o mulțime de peste 70.000 de oameni. Serbările aniversare de împlinirea alor 75 de ani dela apariția Preacuratei pe stâncile Massabiellei au fost prezidate de Mons. Maglione, nunțiu papal. Acesta a și oficiat, în ziua de 21 August c., în grota miraculoasă, sfânta slujbă de mulțumită pentru nenumăratele vindecări efectuate aici în chip miraculos dealungul anilor scurși dela arătările comemorate și până acum. Și mâna Domnului n'a întârziat să se arete plină de milă și atotputernică și de astădată: toate cele 120 persoane suferinde ce asistau la această slujbă au fost tămăduite instantaneu, în decursul ei, de felurite boli ce le chinaseră pîn'aci și le porniseră pe drumul Lourdesului.

Convertirea literatului englez Arnold Lunn. A fost primit sărbătorește, în biserică Romei, la 19 Iulie c. Mărturisirea de credință a făcut-o public, în biserică universității din Oxford, în fața capelanului catolic al acestei biserici, pâr. Ronald Knox. Noul convertit s'a născut la Madras, în 1888, din familie nobilă. Studiază la Oxford. În literatură debutează la 1913, cu lucrarea de răsunset „The Harrovians“. În 1924 scoate o operă ce a dat loc la multe discuții, despre Convertiții la catolicism, pe care nu-l simpatiza de fel. O altă lucrare a sa fu îndreptată împotriva drepturilor bisericii romane și a Papii. Aprofundarea chestiilor discutate l'a convins însă, pe încetul, că se află pe căi greșite, și ca un adevărat gentleman, și-a tras încheierea, care se impunea: a intrat în biserică criticată pîn'aci. Avem deci de a face cu o convertire întâmplată pe cale de pur raționament, fără de nici o criză emoțională premergătoare și pregătitoare.

Locale. Marția ce vine, de Tăierea capului sf. Ion Botezătorul, va predica în catedrală pâr. Dr. Vasile Aftenie, profesor de teologie, iar Dumineca ce-i urmează va predica pâr. Dr. Gavrilă Pop, prof. de religie.

— Seria primă a exercițiilor spirituale pentru preoți s'a încheiat. Cei 80 de slujitori ai altarelor s'au îndepărtat deja, înoși și întăriți sufleteste, la ale sale, lăsând loc seriei a doua, care, tot sub conducerea probată a P. Augustin Pop, ieromonah dela Bixad, va începe Miercuri aceeași operă de revizuire, reclădire și întărire duhovnicească.

Pelerinajul Jubilar al surdomușilor. Fără îndoială cel mai mișcător dintre atât de numeroasele pelerinajii făcute până acum la Roma Anului Sfânt. A fost compus din 400 surdomuși din Milano, Torino, Genova, Bologna, Firenze, Verona, Spezie și, firește, Roma. Conducerea a avut-o P. Umberto Montevicchi și P. Moschiano dela institutele ce ocrotesc, în Roma, pe acești greu încercați ai sorții. Au cercetat Cetatea Veșnică și Basilicile reglementare, în Dumineca XI după Rusalii, când în biserică apusului se cetia evanghelia vindecării surdomușului din pășilor Tirului și ale Sidonului, comemorând în felul acesta și centenarul aceluși miracol săvârșit de Mântuitorul cu unul care era lovit de aceeași năpastă ce apasă atât de greu asupra lor.

Manuscrise manichee descoperite în Turchestanul chinez. După cum scrie F. Berger în „Vaterland“, expediția științifică germană în Turchestanul chinez a avut un noroc deosebit. A dat adecă peste o serie întreagă de lucrări manichee, scrise pe papyrus. Una din aceste lucrări e scrisă de însuși Manes (216—275), în limba persiană, către binefăcătorul său, regele Schapur I. — Noua descoperire va arunca o nouă lumină asupra acestei religii cu mulți adepți și cu puternică influență, la vremea sa, din China și până la Oceanul Atlantic.

Târnosire duioasă. S'a săvârșit la Padley Hall, în eparhia Nottingham din Anglia. Acum 345 de ani fuseseră prinși, între aceleași ziduri, doi preoți credincioși Romei, legați, escortați și martirizați. Păr. Payne a cumpărat mai în urmă vechea capelă devenită grajd, a restaurat-o și a pus-o la dispoziția ierarhului eparhial. Cunoscutul orator P. Ronald Knox a predicat aci adesea, iar Asociația Ispășirii (Guild of Ramson) a aranjat pelerinajii anuale într'acel loc istoric, îngrijindu-se să se poată celebra în liber. De-acum, după târnosirea săvârșită de chiriarhul Mac Nulty, se slujește regulat. Intre cei dintâi cari au adus sf. jertfă pe altarul acesta evocator de vremuri și icoane sguduitoare este păr. Cuthbert F. Herbert, un descendent al familiei căreia-i aparține clădirea acum 345 de ani.

Printre crini. Mulțimea de credincioși adunată bine decurând la o slujbă solemnă în Dorchester (Statele Unite) a rămas profund emoționată de scena ce i-a fost dat să privească: slujia P. Iosif Flanagan, călugăr jezuit asistat de trei frați ai săi: P. Iosif, tot jezuit, ca diacon; P. Eduard, călugăr din ordinul Oblaților Marianiți ca subdiacon și Carol, student teolog, ca ceremoniar. De notat, că o soră a lor e călugăriță în Halifax, iar alta a murit nu de mult tot ca monială.

Pilda lui Gandhi prinde. Pilda cu ajutorul până la moarte, de cumva nu se satisface o doleanță oarecare. Sigur că așa ceva nu-i în concordanță cu morala creștină. Cu toate acestea însă s'a aflat o jumătate duzină de jacobini cari au pornit pe urmele întemnițatului din Poona, declarând greva foamei până ce Mar Dionisios, mitropolitul jacobit de Malabar, nu se va împăca în lege cu patriarhul jacobit din Antiochia. S'au așezat în fața catedralei mitropolitane și au început ajunul. Las să-i vadă lumea cum se sting, și pentru ce. Norocul lor că n'a trebuit să rabde prea mult. Doi prelați, delegați a celor două grupări adversare, au isbutit să încheie, dacă nu pace, cel puțin armistițiu, între cele două căpetenii spirituale. Catedrala, închisă de 20 de ani, s'a redeschis, iar jumătatea de duzină de ajunatori pe moarte au început din nou să-și vadă de rândul gurii, ca toată lumea.

Telefonul „Unirii“

T. Sighet. La vremea sa se vor anunța răstimpurile când se pot face examenele pentru licență în sf. teologie. E de prisos deci, orice întrebare în chestie la Rectoratul Seminarial. Cei interesați în cauză n'au decât să urmărească informațiile noastre și vor afla la timp ceace doresc.

„Renașterea“ Cluj. Recunoaștem și noi că Părintele profesor de teologie ce a predicat la Mociu în 9 Iulie c. când cu festivalul cultural-artistic dat de teologiei Academiei noastre în acea localitate, a greșit rău vorbind de „sfânta noastră maică Roma“. Trebuie că s'a căit deja amar și pe viitor, drept ispășire, va cuvânta numai în felul acesta ori pe unde-l va purta datorita: „Iubiți creștini, și frați Români! Ne-a luminat bunul Dumnezeu mințile că am lăpădat și lăpădam și noi, ca scumpii noștri frați Grecii, Bulgarii, Sârbii, Muscalii, și alții mai mărunți, legea cea rătăcită a Romei și am îmbrățișat sfânta noastră maică totdeauna ocrotitoare și iubitoare, biserica Bizanțului Iotiano-Kerularian. În crezul acestei biserici ne-am botezat, ea a strălucit la leagănul nostru ca neam, dela ea ne-a venit, ne vine și ne va veni lumina minții mângâierea inimii. Ea ne-a fost, ne este și ne va fi rază și tărie și sub al ei scut vom birui prin veacuri. Nimic nu ne leagă, nu ne-a legat și nu ne va lega de Roma, dela care nimic n'am

căpătat și nimic nu putem aștepta, ca dela o înjghebare ștearsă, osificată, fără trecut și fără viitor. Trăiască ortodoxia, Iotiano-Kerulariană, maica noastră deapurureală! Vă place? Și încă o întrebare: Pr. Ax. T., care semnează rândurile de incriminare din numărul 32-33, al „Renașterii“ a fost de față când s'ar fi rostit cuvintele cel-l-au cătrănit, ori dacă le-a luat dela te miri ce „înțelept“ al pravoslaviei și Vi le-a mai prelucrat și dânsul? N'ar strica să aveți informații precise în cauză. Mai știți? Poate, că atunci, cel puțin pe viitor, n'ați mai risca să trâmbițați că „Blajul samănă vrajbă...“

M. Timișoara. Ce se va alege de tratativele luate între Vatican și Jugoslavia în chestia Concordatului? Greu de prevăzut. Una însă e sigur: Roma nu va ceda pretenției cu dedesupturi străvezii a guvernărilor din Belgrad de a admite staroslava drept limbă liturgică a tuturor romano-catolicilor din cuprinsul statului vecin, cu excluderea limbii latine pe toată linia. La pretenții de felul acesta Vaticanul nu poate avea decât un singur răspuns: Non possumus. O experiență mai mult decât milenară a convins cărmuirea supremă a a bisericii apusului catolic că, în ce privește limba liturgică, bine îi este să rămână cum a fost. Sub acest raport, mai mult decât sub oricare altul, a știut și știe să țină la lozinca: Nihil innovetur!

S. Bistrița. Greutăți speciale fac cu neputință împlinirea dorinței mai multora de a învăța cântările bisericești aici la Blaj. Căci, pe lângă toată bunăvoința celor îndreptățiți și competenți să deschidă școala de cantori, aceea cel puțin în acest an nu se va deschide. Care va să zică: cu bine, probabil la anul! Căci până atunci cursuri cantoriale la Blaj nu se vor ținea!

Oficiul protopopesc. Chechiș. Confirmăm cu mulțumită primirea abonamentului pe anul 1932 dela parohiile: Cernuc, Chechiș, Chendrea, Elciu, Fizes, Galgău, Panticeu, Popteleac, Recea-Cristur, Sânmihau, Sărata, Tihău, Ugnițiu și Voivodeni.

Oficiul protopopesc Lemniu. Am primit 800 Lei dela parohiile Cozla, Ileanda, Lemniu și Letca, abonament pe 1932. Vă mulțumim.

T. Giula. Confirmăm primirea abonamentului pe jumătatea a doua a anului trecut.

S. Răvașel. Am primit 100 Lei pe jumătatea a doua a anului 1933.

C. Hunedoara. Am primit 200 Lei, abonament pe 1934.

P. Ismail. Am primit 100 Lei, abonament pe o jumătate de an.

V. Afud. Chităm primirea abonamentului pe jumătatea a doua a anului curent.

Școala Normală greco-catolică de fete, Blaj

Condiții de primire

În conformitate cu ordinele din 18 Iulie Nrli: 4357 și 4350—1928, ale P. V. Consistor arhiepiscopesc, în anul școlar 1933—1934 vor funcționa, la școala normală gr.-cat. română de învățătoare, clasele: IV, V, VI, VII.

În clasa IV-a normală, vor fi primite eleve cari au reușit la examenul de clasa III liceu, gimnaz sau școala normală de fete.

Inscrierea se face până la 31 August a. c. la Direcțiunea Școlii Normale.

Cererile de înscriere vor fi semnate de reprezentantul legal al candidatei, cu arătarea profesiei și locuința subscriitorului.

La cerere se vor anexa:

1. Extrasul de naștere și de botez.
2. Act de vaccină.
3. Certificat dela primărie, prin care se dovedește că e fiica unui cetățean român.
4. Certificat de studii. Purtarea candidatei, notificată în certificatul de studii, va fi cel puțin „bună“.
5. Certificat dela perceptorul fiscal respectiv, în care se vor arăta amănunțit dările către stat, județ, comună, ce le plătește reprezentantul legal. Acest certificat va fi vizat de Administrația financiară.

6. Un certificat dela primărie, prin care să se arate amănunțit numărul copiilor și vârsta fiecăreia, cum și averea reprezentantului legal.

7. Un certificat dela primărie, sau autoritatea la care servește sau e servit tatăl —, dacă e funcționar de stat, județ, sau comună. În acest certificat se vor arăta serviciile civile sau militare, aduse statului în anii servii.

Eleve șchioape, gângave sau cu un alt defect fizic, nu pot fi primite. (Cap. XXI, art. 452).

În clasa V-a normală. În acest an se vor primi — în limita locurilor vacante — eleve și în clasa V-a normală.

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Acestea încă vor anexa la cerere actele amintite la clasa IV-a normală. Vor face examen de diferență din psihologie, materia cl. IV normală în ziua de 13 Septembrie d. m. la ora 15.

Examenul de corigență se țin în 14 Septembrie dimineața la ora 8.

Inscrierile se fac în 13 și 14 Septembrie, iar cursurile încep în ziua de 15 Septembrie.

Taxe școlare: Lei 200—Taxă de înscriere, Lei 200—taxă de construcție, Lei 1500—taxă de frecvență, Lei 100— pentru stricăciuni și medic. Total 2000 Lei. Taxele se achită: la înscriere Lei 1400—, iar la întoarcerea din vacanța Crăciunului Lei 600—.

Toate elevele normaliste sunt obligate să aibă 2—3 bluze albe uniforme și costum național. Acelor eleve cari nu le aduc acestea cu sine, le va procura școala pe spesele fiecăreia, sau le va transforma școala dacă nu vor fi confecționate conform prescrierilor.

În puterea legii în vigoare (Cap. XXI art 442) nici o elevă nu poate fi înscrisă la Școala Normală decât ca elevă a Internatului. „Școlile Normale sunt internate“ (Cap. XXI, art 442).

Elevele școlii noastre normale vor fi în „Internatul școlilor secundare gr.-cat. din Blaj“, ale cărui condiții de primire se publică separat din partea Direcțiunii acelu Internat.

Toate elevele, — și cele vechi — trebuie să-și facă cerere, atât pentru internat și cât pentru școală separat.

Direcțiunea.

Inștiințare

Școala Profesională de Fete din Dumbrăveni (Târnavă Mică) va funcționa și pe viitor. Taxa la internat 6500 Lei, pentru orfane de războiu 4500 Lei anual.

Taxa de înscriere 1000 Lei.

Direcțiunea

Podoaba mesli fiecărui intelectual este:

„Conceptia superioară a vieții“
de O. Prohászka.

Critica are cele mai elocvente cuvinte despre cartea aceasta. Tipărită pe hârtie velină, 352 pag. în format 8° mare. Prețul 125 Lei broșată și 160 Lei legată în pânză; la acest preț se adaugă 14 Lei porto. Se poate avea și prin ramburs dela traducător:

Ioan Rinea,

3-3

Hârseni, jud. Făgăraș

Anunț

Am onoare să aduc la cunoștință On. Preoților că în prăvălia mea, pe lângă tot felul de obiecte bisericești ca: odăjdii, prapori, potire, candelabre, cădelnițe, clopote, din cele mai bune materiale și cea mai fină calitate, am și Cruci de ridicat în fața bisericilor pentru Anul Sfânt. Sunt fabricația mea, din fontă, vâpsite negru, purtând chipul Domnului Hristos minunat bronzat. Mărimea: 110 pe 40 cm. Prețul 400 Lei bucata. Notez că aceste cruci se pot fixa atât în lemn cât și în beton.

VASILE HOZA
Sibiu, Piața Mică

2-3